Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Român, fii gata!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII, Nr. 65 (417) Sâmbătă 13 August 1955 ⋆ 4 pag; 15 bani

Mașina e încărcată și poate porni la drum... Iar băiatul zâmbește mulțumit. Sora lui mai mare îi poartă întotdeauna de grijă când părinții sunt la muncă.

Cântarul arată...

E dis de dimineață. Picăturile de rouă se preling pe iarba deasă, ascunzându-se de primele raze ale soarelui. Marioara, „spiridușul" dintr'a treia, trece grăbită printr'o grădină, pășind mărunțel, prin iarba umedă.

— Azi n'o să mă mai întreacă Niță — își zice hotărîtă în gând și ajungând la dudul din spatele grădinilor, întinde fața de masă pe iarbă. Se cățără apoi în pom și înainte de a începe culesul frunzelor, mai aruncă o privire furișă spre casa lui Niță. In curte e liniște. Doar pe prispă, lângă ușă, stă tolănit un cățel bălai.

Marioara începe să rupă frunze, iar când mormanul crește mai mare decât fața de masă, o strânge puternic de cele patru colțuri și-o ridică pe umeri...

Drumul până la școală, adică din satul Fotăchești la Videle, să tot fie de unu sau doi kilometri. Marioara ajunse totuși prima la tabără, iar peste câteva minute privea mulțumită viermii care începuseră să ronțăie cu poftă frunzele aduse de ea.

In curând apăru și Niță Ion, vecinul Marioarei. Își goli și el sacul și trecând pe lângă Marioara îi aruncă o privire furișă zâmbindu-i șiret:

— Azi m'ai întrecut, ai?

— Păi nu suntem în întrecere? — îl întrebă la rându-i Marioara, zâmbind tot atât de șiret.

Pe la ora opt, sosiră toți pionerii. Grupele de servici plecau în liniște după frunze, după ce curățau cu grijă rafturile. Zilele treceau pe nesimțite. Grupele se străduiau să aducă cât mai multe frunze, iar viermii creșteau necontenit.

Și când într'o zi pionierii au observat că au început să apară primele cocoloașe galbene de borangic, nu mai puteau de bucurie. Ar fi stat și zi și noapte să-și privească roadele muncii lor. Le-au cules cu grijă, le-au așezat în cutii și le-au dus la centrul de colectare al gogoșilor de mătase. Toți priveau cântarul cu o oarecare strângere de inimă. Oare au reușit să dea cantitatea cerută pentru cele 5 grame de semințe? Or fi oare de calitate bună? Dar sfiala le trecu repede. Acele cântarului alunecară ușor și se opriră la 7,700 kg.

— Bravo, băieți, le spuse un tovarăș. Așa gogoși mai zic și eu. Toate sunt de calitatea întâia!

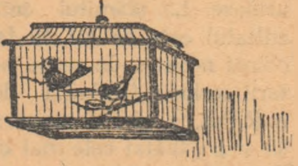
Irma CSIKI

Locatarii colțului viu

Sanda a ajuns târziu la cerc. S'a așezat pe ultimul scaun liber de sub castan, privind țintă la Maria care începuse să povestească. Pe fața Sandei stăruia un zâmbet de mulțumire cu toate că fetele din jur o priveau dojenitoare. Doar Roxi își înălță capul și îi șopti:

— Ei, ce mai e nou la colțul viu?

— Sst! Am să-ți spun când terminăm...

După cerc, când toți au sbughit-o la joacă, cele două prietene s'au îndreptat către un loc liniștit al taberei. Sanda vorbea înflăcărată și nota într'un caet.

— ...Sunt tare gălăgioși... ce-i de făcut? Trebue... Atât a putut să înțeleagă Mihai care tocmai trecea pe lângă ele. A și dat fuga la „ai lui", strigându-le:

— Tare mai fac pe grozavele și fetele astea! Auzi, ci-că suntem gălăgioși! Se retrag la umbra salcâmului și scriu... scriu de zor. Și'n definitiv ce-or fi scriind? Te pomenești că despre noi...

După ce acoperi aproape o pagină cu scrisul ei mărunt, Sanda închise caietul. O luă de mână pe Roxi și alergă la coechipierele lor de volei.

Mihai, care abia aștepta o asemenea clipă, se furișă și începu să răsfoiască caietul cu însemnări „secrete". Deschise la ultima foaie scrisă și citi:

20 Iunie. Cintezoii noștri au devenit prea gălăgioși. Trebue să-i mutăm de lângă fereastra secretariatului.

— Hm! făcu Mihai mirat. Despre cintezoi vorbeau, nu despre noi. Așa da, mai merge!

Citi mai departe.

19 Aprilie. Zi călduță de primăvară. M'am dus să-mi văd musafirul dela colțul viu. Dar a fugit.

Mihai mai dădu câteva foi în urmă.

10 Aprilie. In țarcul făcut de noi, broscuța țestoasă a iernat foarte bine. Acum și-a depus ouăle.

Mihai citea din ce în ce mai atent:

28 Noembrie 1954. Azi la colțul viu s'a mutat o nouă familie. A adus-o Sanda. Cei doi tritoni, o femelă și un bărbat, sunt colorați pe burtă cu pete gălbui portocalii, pe spate cu o culoare închisă și cu pete negre.

29 Noembrie. Am cumpărat dafnii pentru tritonii noștri și ei le-au mâncat cu poftă.

10 Decembrie. Când le-am schimbat apa, am observat că picioarele lor nu au membrane cu ajutorul cărora să inoate. Numai coada are o astfel de membrană.

15 Decembrie. Azi le-am dat puțină pâine. Mâncarea asta nu le priește. Toată ziua au fost triști, prost dispuși.

5 Ianuarie 1955. Tritonii sunt în stare de somnolen-

ță. Se mișcă puțin și greu.

3 Martie 1955. Tritonii noștri au început să năpârlească.

15 Martie. Tritonii năpârlesc a doua oară...

6 Aprilie. Tritonului bărbat i-a apărut o creastă dințată pe spinare. Coloritul a devenit mai viu decât al femelei. Inseamnă că se apropie perioada depunerii ouălelor.

11 Aprilie. Femela a depus câteva ouă pe plantele acvatice.

20 Aprilie. Din învelișul ouălelor au început să iasă mormoloci mici care se aseamănă mai mult cu peștii. Pe laturile corpului se găsesc bronhii externe.

23 Aprilie. Mormolocii se țin de plantele din apă. Ei nu au încă gură.

26 Aprilie. Mormolocilor le-a apărut o gură mică. Acum ei se hrănesc singuri. Bronhiile externe dispar și apar cele interne.

30 Aprilie. Mormolocii seamănă tot mai mult cu peștii mici.

Mihai citea încântat. A închis însă repede caietul căci se auzea venind cineva.

★

Colțul viu dela Școala medie de fete nr. 19 din București nu are acum prea mulți locatari. Dar ca și în timpul anului școlar, pionierele de servici se îngrijesc de hrana și curățenia oaspeților și notează observațiile în jurnal.

Zilele acestea a venit rândul Ruxandrei Lupu. In acvariu o așteaptă trei vechi cunoștințe: peștișorul cu aripi roșii, cel auriu și cel mustăcios. Le-a schimbat apa și le-a pus de mâncare.

In jurul ei s'au strâns și alte fete.

Eu plec la mare. Sunt sigură că am să aduc ceva pentru colțul viu — spune una dintre ele.

— Eu plec la munte. Am „studiat" până acum toate sistemele de capcane. Trebue să-i viu de hac unei veverițe. O prind și o aduc aici.

De data aceasta intră în vorbă și Mihai.

— Hai să vedem cine va avea la toamnă un colț viu mai bogat. Deocamdată in școala noastră nu avem nicio muscă pentru colțul viu. Totuși pornim la întrecere. Vă prindeți?

— Ne prindem, răspun eră fetele bucuroase.

In ziua aceea, Roxi adăugă la însemnările din jurnal:

„De azi pornim la întrecere cu vecinii noștri dela Școala medie de băieți nr. 18. E atât de interesant să urmărești îndeaproape viața animalelor și a plantelor încât aș declara cu tărie: „Nicio școală fără colț viu".

Florica BALAN

In cinstea zilei de 23 AUGUST

1.000 ore...

Peste tot satul e stăpână liniștea. Oamenii's plecați pe câmp, la muncă. Numai în curtea școlii larma copiilor nu mai contenește; se aud glasurile pionierilor până departe. Cu toții s'au adunat în ziua aceasta să ajute la construirea celor două noi clase ale școlii lor.

— Hai, Mărioară, sus găleata! Atenție, Lenuțo! strigă de jos Cimpoiaș Voica, celor două fete din echipa sa, care duceau căldările cu mortar și apă, sus pe schelă.

— Hei-rup, hei-rup! Băieții și fetele au format o adevărată brigadă. Cărămizile trec iute din mână în mână, până ajung la zidari. In depărtare, un șir de căruțe se zăresc venind spre școală. Ele aduc nisipul încărcat de Cimpoiaș Gheorghe, Ioniță Mihai și Sârdeiaș Gheorghe, de pe malul Râmnicului.

Toți copiii din comuna Bălțați, raionul Râmnicul Sărat, doresc ca cele două clase să fie gata cât mai repede. Au făcut numai până acum, cam 1.000 ore de muncă voluntară pentru construcția lor.

Luca ONIȚIU
Directorul taberei de pionieri

Sosesc ajutoarele

„Ne vin ajutoarele!" le spuse celorlalți un țăran bătrân, care tocmai își terminase de secerat rândul său de grâu.

Cu mâna streașină la ochi, toți priviră înspre partea de unde veneau pionierii taberei de curte din Suraia, hotărîți să facă fapte mari în „ziua spicului de aur".

Odată ajunși „ajutoarele" (așa numeau țăranii pe pionieri) se împânziră pretutindeni. Unii făceau de servici la colțurile sanitare, alții cărau apă proaspătă la arie. Cei mai mulți însă adunau spicele de pe miriști. Numai în puțin timp au strâns 120 kg. boabe. Bacău Ioana și Costache Angela au ajutat amândouă la încărcatul sacilor.

La sfârșitul „zilei spicului de aur", pionierii din Suraia, raionul Fălticeni, au citit țăranilor cărți și ziare din biblioteca volantă.

Ion DRAGHICI
Instructor superior

Solii tineretului nostru la Festival

Au obținut medalia de aur

I. BALAȘ.

ILIE SAVEL.

A. POPESCU

Răsplata măestriei

Zilnic, în sălile de concert ale Varșoviei, sunetele unduioase de vioară, acordurile limpezi de pian, ori clinchetul voios al xilofonului cuprind ca într'o vrajă pe cei veniți să asiste la concursurile artistice ale Festivalului. Tinerii soli ai cântecului din patria noastră, care participă la concursuri, au dat grai unor melodij minunate. Și mulți dintre ei se vor înapoia acasă cu o răsplată înaltă: Titlul de „Laureat al Festivalului". Până acum, în cadrul concursului de muzică populară, cântăreții noștri Angela Moldovan și Felician Fărcașu au obținut premiul II. Dar nu numai la muzică s'au distins solii artei noastre. In cadrul concursului de arte plastice, pictorul Corneliu Baba a obținut premiul I pentru tabloul „Odihnă după munca la câmp" și sculptorul Szobotka Andrei premiul I pentru sculptura „Se naște o ideie nouă". La concursul de artă populară, lui Pal Nicolae i-a fost atribuit premiul I pentru cojocelul lucrat de el, iar Mariei Iordan premiul II pentru traista ei cu motive naționale. Și aceștia nu sunt toți...

Nicio înfrângere!

Stadionul „Sparta" din Varșovia. Miile de spectatori aclamă viu apariția pe teren a celor două echipe feminine: R.P.R. și R.P. Ungară. Fluierul arbitrului deslănțuie un adevărat iureș. Ochii tuturor urmăresc cu încordare atacurile puternice. Și cum să nu fie așa, când pasionații handbalului consideră acest meci ca o adevărată finală a turneului! Ambele formații sunt până acum neînvinse și ocupă primele locuri în clasament. Handbalistele noastre au început jocul cu multă îndârjire. Dar echipa maghiară e un adversar încercat, astfel că prima repriză se termină la egalitate: 1:1. După pauză, echipa R.P.R. atacă și mai viguros, dominând toată vremea. Curând mingea se odihnește pentru a doua oară în plasa adversă. Al treilea și al patrulea punct nu întârzie să urmeze. La sfârșitul întâlnirii rezultatul este de 4:1 în favoarea echipei noastre. In urma acestei victorii, echipa feminină de handbal a R.P.R. a rămas singura neînvinsă și a căpătat cele mai mari șanse de a câștiga turneul.

Performanța cicliștilor

In prima probă ciclistă din cadrul întrecerilor Festivalului, au luat startul reprezentativele a 15 țări. Printre ele se afla și tânăra formație a patriei noastre, alcătuită din C. Dumitrescu, N. Maxim, G. Moiceanu și L. Zanoni. Cursa s'a disputat pe 100 de km. La capătul eforturilor, pe cicliștii noștri îi aștepta o performanță excelentă: ei au ocupat locul II, la numai 45 de secunde de câștigătoarea probei, echipa engleză.

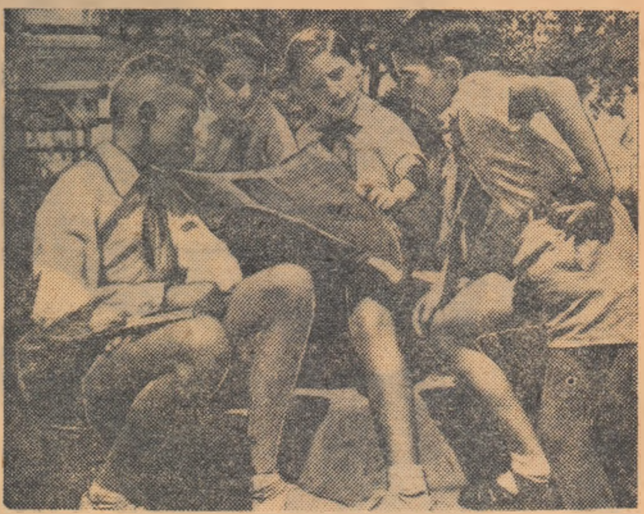

Incă puțin și dansatorii noștri vor intra pe scenă. Publicul Varșoviei și delegații la Festival îi așteaptă cu nerăbdare.

★ ★

Ca răsplată a rezultatelor însemnate obținute la Varșovia de către reprezentanții tineretului nostru, Comitetul Central al U.T.M. a adresat un călduros salut acelora care au cinstit culorile patriei noastre câștigând până în prezent la concursurile artistice și sportive, 16 medalii de aur, 22 medalii de argint, și 30 medalii de bronz.

CUVINTE VII

Pionierii citesc noul Regulament

Angajamentul solemn al pionierului.

„Eu, tânăr pionier al Republicii Populare Române, mă angajez în fața tovarășilor mei să fiu credincios poporului român și cauzei Partidului Muncitoresc Român, să fiu un luptător dârz, cinstit și curajos pentru victoria socialismului.-

Făgăduiesc să învăț și să mă comport în așa fel încât să devin un cetățean demn al patriei mele – Republica Populară Română".

„Eu, tânăr pionier al Republicii Populare Române..." Cuvintele sună limpezi, răspicate și vii. Iar buzele celor ce ascultă se mișcă abia simțit, repetându-le în șoaptă. „Făgăduiesc să învăț și să mă comport în așa fel încât să devin un cetățean demn al patriei mele..."

Noul angajament... Fiecare părticică a lui îți spune parcă așa, ca un frate mai mare: „Ei, băiete, ia privește-mă drept în ochi".

Tovarășa instructoare a terminat de citit și în încăpere se așterne liniștea. Dar în inima fiecăruia stăruie cuvintele dragi de adineauri.

„...să devin un cetățean demn al patriei mele..." „Cetățean demn al patriei". Ce minunat sună! parcă ți se umple pieptul de mândrie și-ți năvălește cald sângele în obraji. Și lui Doru D. i-a năvălit sângele în obraji. De mândrie? Uite, aș prefera să nu vă răspund până nu vom pătrunde împreună în gândurile care i-au năpădit acum mintea și inima lui Doru.

„...să fiu credincios poporului..." „...să fiu un luptător dârz, cinstit și curajos..." „Să fiu devotat poporului e dorința mea cea mai fierbinte" spune un gând a lui Doru". „Da, îi răspunde alt gând, dar numai acela e cu adevărat credincios poporului, care e dârz, cinstit și curajos". „Cinstit și curajos..." Sub fruntea lui Doru, se înfiripă întâmplările zilei trecute: Un meci de volei în curtea școlii. Un meci tare, cu faze emoționante. De odată, la o învălmășeală, mingea țâșnește puternic și... cu un clinchet zgomotos, geamul cel mare al clasei a IV-a, se prăbușește în țăndări. „Cine a făcut isprava?" a sunat glasul directorului școlii. Nimeni nu știa. Firește, afară de vinovat, care însă n'a suflat o boabă. Și nu s'a aflat...

Adunarea e pe sfârșite. Insă uite, Doru D. s'a ridicat în banca lui. S'a ridicat, dar parcă vorbele nu vor să vină. „Cinstit și curajos", îi șoptește lui Doru gândul cel prieten. Și însfârșit, vorbele vin:

— Voiam să vă spun că... geamul... ieri... eu l-am spart.

Prin patria noastră dragă

O TELEGRAMA

Cine n'a văzut vreodată rulmenți? Niște cerculețe de oțel cu sumedenie de bile înăuntru. „Folositoare lucruri rulmenții ăștia" vor spune cei care și-au confecționat odată roate pentru trotinetă din niște rulmenți uzați. Ei, dar dacă vă gândiți că mii și mii de mașini mici și mari, mii de motoare, mii de instalații de tot felul n'ar putea funcționa fără rulmenți, pricepeți și mai bine însemnătatea uriașă a acestor cerculețe de metal cu bile înăuntru...

Iar dacă-i pe așa, o să înțelegeți și bucuria mare pe care a adus-o o telegramă sosită zilele trecute. Telegrama, scurtă ca orice telegramă, suna așa: „In cinstea zilei de 23 August, colectivul Fabricii de rulmenți din Moldova, și-a îndeplinit înainte de termen sarcinile ce-i revin în primul plan cincinal." Și mai avea o adăugire, tot scurtă: „Muncitorii de-aici au realizat peste plan economii de 2.800.000 lei".

Darul

Dis de dimineață, într'un abataj din sectorul IV-B, al minei Lupeni, se strânseseră sumedenie de mineri. In mijlocul grupului, o mașină aștepta nerăbdătoare parcă să intre în acțiune. Era vestita combină „Donbas" darul oamenilor sovietici pentru minerii din Valea Jiului.

Mașina prinse deodată viață și începu să muște nesățioasă din stratul negru, urmărită de zeci de ochi...

Patru săptămâni la rând s'a tot vânzolit combina. Tot alți mineri veneau mereu să-i vadă isprăvile. La 2 August, a fost tăiată ultima fâșie din abatajul experimental. Inginerii au făcut calculul: Productivitatea muncii sporise cu 100% față de tăierea cu exploziv.

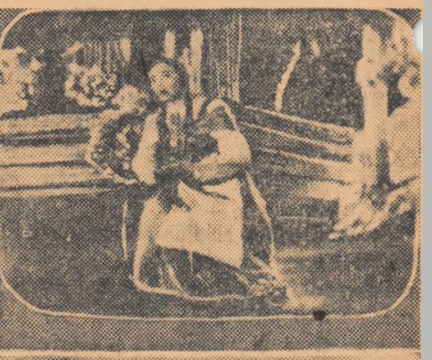
După ce au ținut sfat

Ce depărtată i se pare acum țăranului muncitor Grigore Dumitrache din Rușețu, (raionul Filimon Sârbu) vremea când de pe hectarul lui de pământ scotea cu trudă 5—600 kg. grâu. Să recolteze mai mult? Nu i se părea cu putință. Intr'o zi însă, sătenii din Rușețu, s'au strâns și s'au sfătuit. Au întemeiat întovărășirea agricolă „Viitorul".

...Anul acesta, întovărășiții din Rușețu au terminat la timp secerișul și treierișul. Recolta? 2100 kg. la hectar! Și-au achitat Rușețenii cotele la stat, au plătit munca S.M.T.-ului, și și-au pus de-o parte boabe alese pentru însămânțările de toamnă. Apoi și-au împărțit producția: fiecare a dus acasă între 1300—3500 kg. grâu. Mult s'a minunat Grigore Dumitrache, când și-a văzut carul încărcat zdravăn! Acum, dacă-i faci vreo vizită, are să-ți arate bucuros hambarul plin cu rod auriu și o să-ți vorbească cu mirare parcă despre vremea când abia scotea 5—600 kg. la hectar...

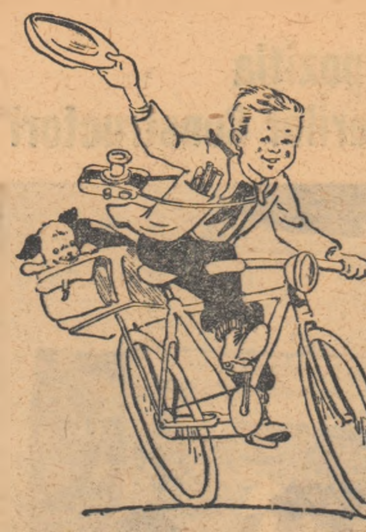
De aci se transmite...

Vestea că în țara noastră s'a construit prima stațiune experimentală de radioteleviziune, a umplut de bucurie inimile tuturor. Cum arată această stațiune, puteți vedea în fotografie. Dintre toate aparatele, cel mai complicat este iconoscopul, adică acela care transformă imaginea luminoasă în semnale electrice. El a fost trimis în dar de Uniunea Sovietică.

După patru săptămâni

Zdup, plecăm iar. Unde? In sus pe șoseaua Kiseleff, la tabăra de curte pe care am vizitat-o acum patru săptămâni. Atunci mergea tare prost, ții minte? Nici n'am arătat ce școli cuprinde. Ei, dar acum, după ce cititorii și-au spus cuvântul, vom lămuri totul. Mai întâi însă, hai iar la fața locului. Trebue să vedem dacă sfaturile cititorilor au fost urmate. Poftim, ia-ți locul pe portbagaj; n'avem mult de mers.

...Insfârșit ,uite școala, sau mai bine zis, școlile, că's două: Școala de 7 ani nr. 11 fete și Școala de 7 ani nr. 12 băieți. Să intrăm. Din grădină se aud niște glasuri. Zdup, nu ți se pare că însuși acest svon de glasuri e un semn bun? Data trecută era pustiu pe-aici! Hai iute în grădină. Tii, ce porumb înalt și ce vânjoase tulpini de floarea soarelui! De-abia-i poți zări printre ele pe copiii care le îngrijesc. Așa lot școlar mai zic și eu! Asta-i una la răboj. Răbojul realizărilor, să ne'nțelegem. Să stăm de vorbă cu fetița care tocmai vine spre noi:

— Bună ziua, eu sunt Gheorghiță — reporterul.

— Te cunosc. Și pe Zdup îl știu. V'am văzut în ziar. Voi ați deschis o discuție cu pionierii din întreaga țară despre tabăra noastră în care lucrurile mergeau prost. Dar acum nu mai merg prost. Dimpotrivă.

— Imi pare bine. Spune-mi și mie câte ceva despre activitatea voastră.

— Sunt cam grăbită. Mă duc la antrenamentul de înot. Tabăra noastră participă la concursul de natație „Cupa Scânteii pionierului".

— Dar cum, pleci singură la antrenament?

— Păi... să vezi... eu... la revedere!

Ce-i asta, Zdup? Ne-a lăsat fără răspuns și-a plecat? Să întrebăm pe băiatul de colo ce-i cu fata asta. Auzi, el spune că o cheamă Grama Doina și se duce singură la antrenament pentru simplul motiv că, ieșind prima pe tabără la înot, va participa la etapa finală în care se întrec campionii taberelor. Ea nu ne-a destăinuit acest lucru din modestie. Atunci, cu asta's două la răboj.

Dar uite că pionierii se strâng la un loc. In curând pornesc în grup spre poartă.

— Incotro, băieți?

— La film. Mergem împreună cu cei din tabăra de curte a Școlilor nr. 3 fete și nr. 4 băieți să vedem un film. Vii și tu cu noi, Gheorghiță?

— Aș veni cu plăcere, dar mă grăbesc și eu: vreau să scriu în ziar despre noua viață a taberei voastre. Cu reportajul de față încheiem discuția despre cum trebue să fie o tabără de curte. Cât despre prietenia voastră cu pionierii altei tabere, asta-i a treia la răboj!

— Cum vrei, Gheorghiță. Să știi însă că săptămâna viitoare avem de gând să vizităm fabrica de înghețată „Fraga". Nici acolo nu ne'nsoțești?

— Ba, acolo am să vin!

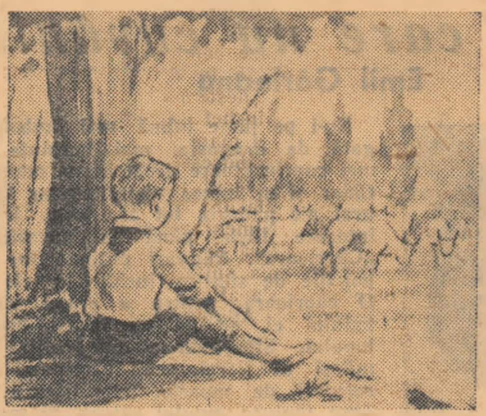
— Aha, la plăcinte înainte!

— Cum vreți s'o luați, dar vă spun că vin mai mult ca să fiu împreună cu voi... Cât despre înghețată, nu ascund, îmi place grozav, mai ales când e pe băț. Numai de Zdup îmi pare rău, că lui nu-i place înghețată, iar pe bețele de înghețată e grozav de supărat: întotdeauna le ia drept oase bune de ronțăit, dar numai după ce-și înfige dinții'n ele își dă seama că e vorba de... placaj.

GHEORGHIȚĂ-REPORTERUL

Copiii din Carcaliu

Ce e drept, ziua e cam greu să-i aflați acasă pe copiii din Carcaliu, mai ales prin timpul ăsta. Vara în sat e muncă multă și fiecare mână vrednică în plus e prețuită. S'ar putea totuși ca pe unii să-i găsiți.

De pildă, pe Mița Marcovici. Deobicei ea stă cu Victoria, surioara ei de doi ani. Nu vă uitați că Mița nu-i prea mare! Când părinții ei sunt la câmp, Mița nu e numai sora Victoriei ci o adevărată mamă. O spală pe Victoria, o îmbracă, îi dă de mâncare și, deretecând prin casă, îi urmărește grijulie joaca.

Violeta Coșniță, altă fetiță din sat, e ori pe câmp, ajutând părinților la strânsul orzului, ori e gospodina casei și hrănește vitele, sau face de mâncare. Alte pioniere îngrijesc grădinile de pe lângă casă ,duc mâncare la câmp, văruiesc pomii fructiferi.

Băieții însă sunt foarte, foarte greu de găsit. Ei își mână de dimineață vitele la păscut și le aduc doar când sunt sătule, mulțumite.

Când pionierii au terminat însă treaba au și pornit la joacă...

★

„Azi pescarii au ieșit
Cu năvod la pescuit
Strălucește plin de pește..."

„Pescarii", în rochițe sau în pantaloni scurți, n'au năvod, n'au nici măcar undiță.

Li's buzunarele însă pline de pâine și ăsta-i semn că va fi și pește.

...Se zărește dunga lucie a Dunării. Ciorile zboară nemulțumite și speriate din fața droaici de copii.

O barză grațioasă se înalță pe picioarele-i lungi, dă cu înțelepciune din cap, iar apoi, desfăcându-și aripile și strângându-și picioarele până se fac mici, mici de ai crede că nu sunt ale ei, se desprinde de pe pământ chiar de lângă copii și pleacă în zbor spre Dunăre. Cine știe, poate vrea să dea de veste suratelor că vin pionierii, „temuții pescari", și să le sfătuiască să mai prindă câte-un pește înainte de sosirea lor. A întârziat însă barza noastră. Vedeți ridicându-se de-a-lungul malului, din loc în loc, mici fumuri? Nichita, băiatul cu păr bălai, parcă decolorat de soarele dogoritor al Dobrogei, Filimon, Ivan și alți copii sunt demult pe mal. S'au dezbrăcat și acum îi poți vedea sărind cu mâinile întinse înainte în apele domoale ale Dunării. Să ne grăbim! Dacă nu întârziem, Nichita și prietenii lui ne vor ospăta cu cei mai gustoși raci și pești fripți.

Grupul de copii iuțește pașii. Da, nu vă mirați. Altfel ce rost ar avea focurile pe care le-au aprins? Băieții se desbracă din mers, aleargă și făcându-și vânt de pe malul înalt, dispar cu totul, într'o clipă, sub apă. Se ridică, se cufundă iar și se întorc la suprafață cu pumnii plini de raci și peștișori mici. Da, da... Poate să-i invidieze orice barză pe pescarii noștri!

Anișoara, Violeta, Eugenia, Mița, Diamanta s'au îngrămădit pe mal.

— Aruncă aici racii! se amestecă strigătele lor.

Nichita zâmbește, clipește des până ce de pe genele-i decolorate se scutură toate picăturile de apă, și aruncă pe mal, unul după altul, raci mici și mari. Fetițele îi prind, se joacă cu ei, le încearcă fără teamă puterea cleștilor.

Copiii se ospătează cu raci și pești fripți, apoi împrăștie focurile și le sting. Se adună unul lângă altul și, cătând la apele încrețite, spun povești. Ei vă pot istorisi multe fabule, povestiri despre animalele apelor. Nichita e cel mai puțin vorbăreț, dar dacă-l rogi, cântă unul după altul cântece vesele lipovenești cu vocea-i scăzută dar caldă.

Pe Dunăre trec mereu, mereu, bărci, vaporașe, șlepuri. Marinarii fac semne vesele copiilor pe care i-au văzut deseori pe malul Dunării. Mulți dintre marinari, călătorii permanenți ai acestor ape, i-au văzut pe pionieri nu numai fugărindu-se prin apă sau șezând liniștiți pe mal ci i-au văzut și la treabă.

Cu câtăva vreme în urmă, când apele Dunării se învolburaseră și se umflaseră de nu-și mai încăpeau în albia lată amenințând să treacă malurile și să se salte peste dig, marinarii au privit îndelung spre mal, unde se vedea mișcându-se cu iuțeală dintr'un loc în altul, apărând când ici când colo, ba băsmăluța roșie a Anișoarei Ghilea, ba capul cu părul prins în codițe al Miței Marcovici, ba statura măruntă a Violetei Coșniță. Pionierii au ajutat celor vârstinici ceasuri în șir la întărirea digului, cărând uscături și pământ și așezându-le pe dig.

Zile întregi Nichita a stat cu cei vârstnici de gardă și venind în sat povestea tuturor cu cât s'a urcat nivelul apei, ce s'a mai făcut la dig.

Lui Nichita și tuturor pionierilor din Carcaliu li-e dragă Dunărea, li-i drag fiecare colț al satului lor. Și peste tot se vede mâna lor harnică, pionierească.

Margareta ȘIPOȘ

Ne scriu tinerii turiști

Călătorie prin țară

In vara aceasta noi am făcut o excursie lungă și frumoasă. Am fost întâi la Sibiu, apoi am pornit-o pe Valea Oltului spre Corabia, port la Dunăre. Oltul, frate bun cu Mureșul, la munte curge zgomotos, bolborosind supărat, dar la șes e domol și grațios, lovindu-se cadențat de maluri. Pe Valea Oltului descrisă de Geo Bogza în „Cartea Oltului", printre plopii înalți, am zărit turnurile mânăstirii Cozia cea cântată de Gr. Alexandrescu. Ajunși în Corabia am vizitat Casa pionierilor, pescăriile și portul cu care prilej am făcut și o plimbare pe Dunăre cu vaporul „Dobrogea".

Am mers și în comuna Celeiu, unde am văzut ruinele vechii cetăți romane „Sucidava" care datează de pe la anul 300—312, de pe timpul lui Constantin cel Mare.

Am pornit apoi pe fermecătoarea Vale a Jiului, spre Petroșani.

La întoarcere, încântați de frumusețea peisagiilor atât de diferite ce alergau prin fața noastră ca într'un film colorat, drumul ne-a părut scurt. Hotărîrea ca la anul viitor să revedem aceste minunate locuri ale patriei noastre a început să se înfiripe în inima fiecăruia.

Unitatea de pionieri nr. 11 Aiud

PE MALUL GERAIULUI

Intr'o dimineață senină de Iulie, am pornit cu toții în excursie. Nu am mers prea mult și iată-ne pe malul Dunării. Cu cât mergem mai înspre apus, Dunărea se îndepărtează din ce în ce mai mult lăsând între ea și mal o fâșie de pământ acoperită cu stuf, trestie, mătasea broaștei și izmă. Această porțiune de teren se numește Gerai. Aici se întorc primăvara miile de păsări plecate iarna în țările calde. In timpul popasului unii dintre noi au intrat în apă să adune cele mai frumoase flori ale Geraiului: nuferi albi și galbeni. Alții au cules melci de apă, câțiva se jucau cu mingea și vreo câțiva jucau șah. Spre seară ne-am întors în sat.

Silvia FLOREA
comuna Islaz, regiunea
București

In excursie

Nu demult, noi am pornit-o spre pădurea din marginea satului. Aici am cunoscut diferite soiuri de plante și insecte care trăiau prin locurile noastre. Am strâns și multe plante medicinale.

După ce treaba s'a terminat, ne-am așezat pe covorul moale de iarbă la umbra unui fag bătrân. Aici au urmat basmele, ghicitorile și dansurile la care toți au luat parte. Spre seară, la întoarcerea spre casă, am cercetat unele roci întâlnite în cale. A fost minunat în excursie!

Constantin GHIZDEANU
cl. a VII-a
comuna Zărnești regiunea Ploești

Elena Dragoș

În tabără la mare

Dimineața

Marea'n poalele-i de valuri
Mii de scoici a dus pe maluri
Și cu briza ei sărată
Plaja netezește'ndată.

Toate's gata. Vremea-i bună.
Hai trompetă, haide sună,
Apa s'a'ncălzit la soare,
Cheamă-i pe copii la mare!

Strânge-i de sub corturi albe,
Zi-le că-i așteaptă salbe
De scoici și mărgăritare,
Apa mării schimbătoare.

Cheamă-i cât poți tu de tare,
Spune-le ca ei să știe
Că-i așteaptă zâmbitoare,
Inc'o zi de bucurie.

Scrisori către instructoare

Din geanta lui, poștașul scoate
Scrisori, scrisori nenumărate,
In plicuri de hârtie-albastră
Sunt pentru instructoarea noastră.
I-s ochii plini de bucurie
Dar cine — cine oare-i scrie?
A mai primit ea vești. De-acasă.
Dar nu a fost așa voioasă,
Nu le-a privit ca pe-o comoară,
Nu le-a citit a doua oară...
Intreaga tabără de grabă
Aflând, în șoaptă se întreabă:
— Scrisorile de unde's oare
Și cine-i scrie instructoarei?
Eu știu! Aici la marea-albastră
Au mai venit, 'naintea noastră,
Și-au petrecut în voie bună
Și-alți pionieri, aproape-o lună.
Adesea ei, din depărtare,
Ii scriu iubitei instructoare.
Căci n'au uitat de bună seamă
Cum îi iubea precum o mamă,
Și cum îi însoțea la scaldă
Cântându-le cu vocea-i caldă.

Tot ea mi i-a 'nvățat să'noate
In apa mării înspumate,
Tot ea le-a spus povești la focuri
Și'n rând cu ei s'a prins la jocuri.
Și datorită ei, la mare,
Le-a fost vacanța sărbătoare.

Mofturi la mâncare

Mama iți făcea acasă
Toate poftele pe loc:
— Vrei dulceață? ai la masă!
— Cozonaci? — acu'se coc!

Dar în tabără, vezi bine,
Chiar pe toți e greu să'mpaci,
Unul pești vrea și tartine,
Altul varză și colaci.

Câte pofte, și mâncare
Trebuește — asta-i clar;
Dar poți pentru fiecare
Să tocmești un bucătar?

Ai și scris acasă mamei,
N'ai știut cam cum să-i zici;
— Vino mamă, mor de foame,
Vino, ia-mă de aici.

S'a aflat aceasta iute
Și'n careu, la asfințit,
Pionierii toți, trei sute,
Ți-au strigat că ai mințit.

Necăjit, te'ndrepți spre masă.
Te așezi lângă doi ţânci
Și mâncarea cea gustoasă
Te îmbie — să mănânci.

Dar tu nu vrei, din mândrie;
Totuși foamea te-a învins.
N'ai lăsat în farfurie.
Râd băieții pe ascuns.

Tu acum le dai dreptate,
Înțelegi în sinea ta
Că în tabără răsfățul
Nu are ce căuta.

Expoziția „Olimpiada Tinerilor Constructori"

Olimpiada tinerilor constructori s'a încheiat. Zecile de obiecte lucrate de pionierii din întreaga țară au fost expuse la expoziția „Olimpiada Tinerilor Constructori" ce s'a deschis zilele acestea la Palatul pionierilor din București. Premiile vor fi trimise în curând câștigătorilor olimpiadei.

Citiți aceste cărți

Din lumea celor care nu cuvântă

Emil Gârleanu

Nu-i pe lume inimă mai îmbelșugată de dragoste, mai fierbinte și mai cuprinzătoare decât inima mamei. Chiar și în lumea viețuitoarelor fără grai ale pădurii, tot așa este. Uite, întoarce filele până la povestirea „Căprioara". Rânduri puține. Dar ce bogăție de simțire închid în ele... O căprioară, pentru a scăpa viața puiului ei, se dă ea însăși pradă lupului. Sfârșindu-se sub colții nemiloși ai fiarei, ochii căprioarei încețoșați de moarte, îmbrățișează cu drag făptura puiului salvat. Și multe frânturi de acestea emoționante din viața plantelor, gâzelor și animalelor a smălțuit în pagini scriitorul Emil Gârleanu. Unele, cum e „Căprioara", sunt străbătute de duioșie caldă, altele sunt glumețe ca de pildă „Fricosul" unde e vorba despre un iepure ce se sperie de umbra lui, sau „Cioc-cioc-cioc" în care afli de ce o caută ciocănitoarea pe surata veveriță. O frunză se strădule ca în scurta-i viață să fie și ea de folos, dând adăpost și răcoare unui scatiu. O rază de soare aprinde în mii de străluciri lacrima unei mame, aducând zâmbet pe chipul copilului bolnav...

Povestirile lui Emil Gârleanu sunt o comoară de farmec și gingășie, pe care scriitorul a lăsat-o spre încântarea copilăriei multor generații.

Trestiile de aur

Mioara Cremene

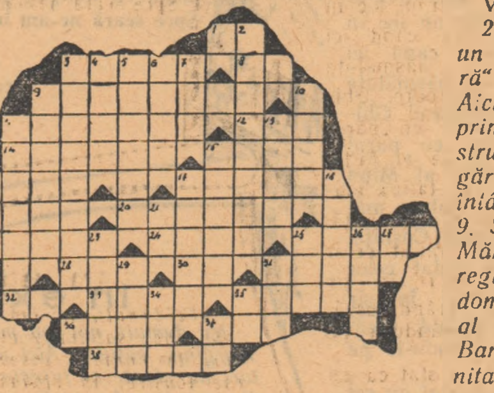
Băieți și fete dintr'un sat pescăresc din Deltă se pregătesc să plece cu barcazul spre Tulcea, unde-și vor continua învățătura. Pleacă și Costea, luându-și rămas bun dela Tomca. Dar Tomca de ce nu pleacă la Tulcea? Lui nu-i place cartea? Ba da! Dorește din toată inima să ajungă un pescar învățat, dar ceva îl împiedică. Nu, Tomca nu poate să destăinuie nimănui secretul lui. Ii e teamă că-și pierde cravata roșie. Dar sosește în sat Simion, care l-a cunoscut pe tatăl lui Tomca. Lui Simion, care simte că Tomca ascunde o taină mare, îi este drag băiatul și se apropie de el.

Se va hotărî Tomca până la sfârșit să spună cuiva taina? — aceasta este întrebarea ce te frământă în tot timpul cât parcurgi, cu atenția încordată, emoționantele peripeții prin care trece curajosul Tomca.

Concursul de jocuri

PRIN ȚARĂ

(10 puncte)

ORIZONTAL:

1. Comună în raionul Șim'eul Silvaniei. 3. Ținut din sud-vestul țării, bogat grânar și centru siderurgic. 8. Cel mai înalt pisc al Bucegilor (nearticulat). 9. Cei de pe Mureș. 11. Cea mai întinsă câmpie a țării. 12. Jumătate din Lupeni. 14. Scrobeală. 15. La roțile mașinilor. 16. Orășel în munții noștri auriferi. 17. Ține strugurii sau sari peste ea. 19. Stă în teacă (articulat). 20. Localitate în Podișul Transilvaniei, cunoscută prin ocnele de sare. 22. Glumă. 24. Comună cu nume de copac. 25. Oraș în Moldova, centru industrial. 28 Nu acel. 30. Pe tine. 31. Comună din jurul Bucureștilor. 32. Cămașă națională. 33. Stă pe capra trăsurii, alături de vizitiu. 35. Munți în vârful cărora se găsesc Pietrele-Doamnei. 36. Oraș în Moldova, cu veche tradiție culturală. 37. „Țară" între Gutâi și Țibleș. 38. Râu în Banat, afluent al Dunării.

VERTICAL:

2. Cetate ridicată de Țepeș pe un pisc de lângă Argeș. 3. „Soră" de nume cu Sucidava. 4. Aici s'a construit în ultimii ani prima fabrică românească de strunguri. 5. Pisc în munții Făgăraș. 6. In istoria bulgarilor e întâlnit alături de Petru. 7. Față. 9. Stațiune balneară pe coasta Mării Negre. 10. Raion în sudul regiunii Cluj. 11. Locul natal al domnitorului Cuza. 13. Afluent al Dunării, care curge prin Banat. 15. Roade. 16. Inalt demnitar în vechea Oltenie. 17. Ii arată câinele când mârâie. 18. Localitate cu gust neplăcut. 19. Sos pe margini. 21. Ion Ulmeanu. 23. Satul lui Horia. 25 Berc fără coadă! 26. „Miercurea..." 27. Campion. 29. Izvorăște la noi în țară dar curge prin R. P. Ungară. 31. Trecătoare. 34. Circ neterminat. 35. Soare la Egipteni. 37. In schelet.

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52